

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. S. K.**, zast. JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou, se sídlem Palác PATIUM, Žitavského 496, Praha 5 – Zbraslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2005, č. j. 14 Az 441/2003 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2005, č. j. 14 Az 441/2003 – 25, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2003, č. j. OAM-1260/LE-11-VL02-2002, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žadatel opustil svou vlast, jelikož se obával teroristů, kteří měli usilovat o jeho život. Osobně se však s žádnými teroristy nikdy nesetkal, důvodem vstupu do azylového řízení jmenovaného pak byla snaha legalizovat si tímto způsobem pobyt na území ČR, aby se zde mohl skrýt před nebezpečím hrožícím mu ve vlasti. Správní orgán dospěl k závěru, že uvedené důvody nejsou skutečnostmi podřaditelnými pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Neshledal důvody pro udělení azylu ani podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k výroku o překážkách vycestování správní orgán uvedl, že vycházel ze zpráv situaci o zemi původu stěžovatele a dospěl k závěru, že žadateli v Alžírsku nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo

trest, ani jeho život není ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Správnímu orgánu rovněž nebylo známo, že by Alžírsko žádalo o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti. Po zhodnocení výpovědi žadatele a jejího porovnání s informacemi o zemi jeho státní příslušnosti neshledal správní orgán v jeho případě existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona.

V podané žalobě žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá v celém jeho rozsahu. Tvrdil, že správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považoval s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné. Dále uvedl, že nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán posoudil jeho osobní situaci vzhledem k celkové bezpečnostní situaci v jeho zemi. Zemi původu byl nucen opustit z obavy před bezprostředním ohrožením svého života. Domníval se, že správní orgán si měl opatřit jako podklad pro své rozhodnutí, více informací o situaci v zemi původu, zvláště o aktivitách teroristů a neschopnosti státních orgánů v boji proti nim. Obětí těchto činů se stává mnoho lidí a ztráty na životech jsou velmi vysoké. Svůj návrat do země původu považuje za daných okolností za nemožný, neboť by v případě návratu byl vystaven bezprostřední hrozbě smrti. Jeho odůvodněný strach z pronásledování vyplývá mj. ze zkušeností jeho příbuzných a přátel, z nichž se mnozí stali obětí dnešní situace v jeho vlasti. Z těchto důvodů požádal v České republice o azyl a domnívá se, že jeho důvody jsou natolik závažné, že ho k podání žádosti o udělení azylu opravňují. Navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 3. 2005, č. j. 14 Az 441/2003 – 25, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozsudku vycházel z obsahu správního spisu. Konstatoval, že žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, která zákonná ustanovení žalovaný porušil, a proto nutno konstatovat, že správní orgán postup podle § 33 odst. 2 a § 34 odst. 1 správního řádu dodržel. Za tohoto stavu, který má oporu ve spise, soud dospěl k závěru, že správní řád porušen nebyl a správní orgán dostatečně prokázal, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů a že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu je legalizace jeho pobytu v ČR. Soudu proto nezbylo než v obecné rovině konstatovat, že v době před vydáním rozhodnutí byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgán vycházel při svém rozhodování z objektivních zpráv o situaci v zemi původu žalobce, vypořádal se s obsahem těchto zpráv a proti těmto zprávám žalobce nevzněl žádné konkrétní námitky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se správní orgán také vypořádal se všemi tvrzeními žalobce, které uvedl v průběhu správního řízení. Soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k ustanovení § 91 soud uvedl, že správní orgán též zhodnotil překážky vycestování žalobce ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu se shora uvedenými informacemi, neboť žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování. Po posouzení věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Vyslovil názor, že krajský soud se v řízení o žalobě nevypořádal s námitkami, které uvedl ve své žalobě

proti rozhodnutí žalovaného. Zejména nesprávně posoudil otázku, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení pravidel provedení správního řízení, tak jak vyplývají z ustanovení správního řádu a na jejichž porušení stěžovatel poukazoval ve své žalobě. V žalobě stěžovatel poukázal na to, že správní orgán si měl opatřit jako podklad pro své rozhodnutí více informací o situaci v zemi původu, zejména o aktivitách teroristů a neschopnosti státních orgánů v boji proti nim. Soud však dal zcela za pravdu žalovanému, když v řízení o žalobě shledal zjištěný skutkový stav za dostatečný a neshledal porušení správního řádu. Stěžovatel však poukazuje na to, že podle § 32 správního řádu je správní orgán povinen zjistit a úplně a přesně skutečný stav věci a zatím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel nevyužil možnosti seznámit se s obsahem spisu mu proto nemůže být k tíži, zejména v situaci, kdy stěžovatel je cizinec, který nehovoří českým jazykem a zprávy, které mu správní orgán nabízel k seznámení, jsou v českém jazyce. Navíc se tak stalo v situaci, kdy stěžovatel byl unaven po několikahodinovém pohovoru a byl by nucen studovat podklady pro rozhodnutí za pomoci tlumočníka. V případě stěžovatele pak správní orgán měl zejména zkoumat, do jaké míry je reálné, že by mu byla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů v souvislosti s nastalou situací a zda případná ochrana byla skutečně účinná. Stěžovatel má za to, že ochrana by mu – ani za situace, kdy by se obrátil se žádostí o pomoc na orgány země původu – poskytnuta nebyla, resp. by nebyla natolik účinná, aby jej mohla ochránit před jednáním teroristů. Stěžovatel má proto za to, že mu nemůže být v takové situaci, ve které se ocitl, vyčítáno správním orgánem, resp. soudem, že se na státní orgány neobrátil. Pokud jde o informace, které si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil, i tyto ve svém souhrnu, tvrzení stěžovatele navíc podporují a nevyvrací jeho tvrzení, že jeho obavy o život byly oprávněné.

Stěžovatel dále uvedl, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že jednání extremistických skupin nelze přičítat alžírským státním orgánům. Stěžovatel je však jiného názoru neboť právě i vzhledem k počtu obětí teroristů, považuje jednání teroristických skupin za státu přičitatelné, a to z důvodu neschopnosti státních orgánů Alžírska poskytnout jednotlivcům účinnou ochranu.

Stěžovatel vyslovil názor, že v řízení před správním orgánem došlo k porušení ustanovení § 12 a 91 zákona o azylu, na což v žalobě poukazoval. Soud však podle jeho názoru nesprávně posoudil právní otázku, která spočívá v tom, zda stěžovatel splňuje důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu, či zda se něj vztahuje tzv. překážka vycestování. Stěžovatel má za to, že důvody pro udělení azylu splňuje, nebo že u něj měla být konstatována minimálně překážka vycestování. Stěžovateli hrozí v Alžírsku smrt a má vážné obavy o svůj život. Stěžovatel vyjádřil své politické přesvědčení ve svém postoji, když odmítal teroristům zaplatit požadované peníze. Skutečnost, že jeho obavy o život jsou odůvodněné, vyplývá jak z jeho výpovědi a osobních zkušeností ze země původu, tak i částečně také z informací, které si obstaral sám správní orgán.

Stěžovatel uváděl problémy, kterým čelil v zemi původu a které poukazují na fakt, že stěžovatel se necítil v Alžírsku v bezpečí. Je tedy zřejmé, že přestože stěžovatel zcela nevyčerpal všechny obecné možnosti směřující k nalezení ochrany ze strany státních orgánů, nemůže být tato skutečnost stěžovateli vytýkána. Obdobné námitky jsou platné i ve vztahu k výroku rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování na straně stěžovatele. Stěžovatel namítal, že v případě svého návratu do země původu bude vystaven ohrožení života a zdraví ze strany teroristů. Informace ze země původu poukazují na skutečnost, že situace v Alžírsku i nadále vykazuje závažná porušování lidských práv v zemi. V této souvislosti je otázkou, jestli by návrat stěžovatele nebyl v rozporu s ustanovením článku 3 a 8 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod. Věcný rozsah ustanovení článku 8 totiž zahrnuje právo na zachování fyzické a morální integrity, která by byla v případě návratu s největší pravděpodobností narušena. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatele uvedl, že nebyl naplněn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Proti nelegální činnosti soukromých osob se nebránil způsobem, který mu poskytoval právní řád země původu. Nelze tedy usuzovat, že by mu stát neposkytl pomoc, když se na státní orgány ani neobrátil. Žádný z důvodů pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu správní orgán neshledal, neboť případná hrozba ze strany soukromých osob nenaplňuje žádnou z taxativně vymezených překážek vycestování podle citovaného zákona. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a nepřiznal ji odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uvedl v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že krajský soud se nevypořádal v řízení o žalobě s námitkami, které žalobce uvedl v žalobě, zejména nesprávně posoudil otázku, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení pravidel pro vedení správního řízení, a dále ve vztahu k námitce, že správní orgán si měl opatřit jako podklad pro své rozhodnutí více informací o situaci v zemi původu, především o aktivitách teroristů a neschopnosti státních orgánů v boji proti nim. Pokud by totiž byla některá z uvedených námitek důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení rozsudku krajského soudu, aniž by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat právním posouzením jednotlivých otázek.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudu odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního

státu podle článku 1 Ústavy ČR, a vylučují libovůli při rozhodování. Tato povinnost je pro správní soudnictví upravena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky toho, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III.ÚS 84/94, zveřejněný pod číslem 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu našla svůj obraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 – 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 – 93). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné, nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či skutkových, její nesprávnost spočívá.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 1. 11. 2002 uvedl, že měl problém s teroristy s tím, že asi 14 dnů před odjezdem dostal výhružný dopis, kde mu teroristé hrozili smrtí za jeho životní styl. Dopis dostal zabalený v bílém plátně s lahvičkou parfému tak, jak se mrtví ukládají do hrobu. Od té doby nežil doma a rozhodl se Alžírsko opustit. Totéž uvedl ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 24. 10. 2002. V protokolu o pohovoru ze dne 14. 1. 2003 dále uvedl, že Alžírsko opustil v září 2002, protože byl ohrožen islámskou skupinou G. Tato skupina je islámskou ozbrojenou skupinou, která mj. vymáhá peníze od obyvatelů na nákup zbraní. Uvedená skupina bojuje proti státu, avšak stát v boji proti ní vždy neuspěje. Tato skupina zabíjí, podřezává a upaluje lidi. Tato skupina se obrátila na jeho otce se žádostí o peníze na zbraně, avšak otec nechtěl vyhovět, ale zdržoval se z obavy o svůj život poté stále doma. Na dotaz, zda se stěžovatel neobrátil na policii, uvedl, že se v těchto případech policie nekontaktuje, protože kdyby se G. dozvěděla, že by kdokoliv kontaktoval policii, měl by velké problémy.

Ve správním spise se dále nacházejí zprávy o zemi původu stěžovatele, z nichž správní orgán vycházel a které jsou citovány i v napadeném rozhodnutí.

Z obsahu žaloby plyne, že žalobce v ní namítal, že správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které stěžovatel považuje za nesprávné ve vztahu ke všem výrokům tohoto rozhodnutí. Lze tedy konstatovat, že uvedené žalobní body jsou formulovány v obecné rovině, takže zřejmě nelze vytýkat soudu, že se jimi zabýval rovněž pouze v obecné poloze.

Jiná však je situace ve vztahu k další námitce stěžovatele, v níž namítá, že nesouhlasí s posouzením své osobní situace vzhledem k bezpečnostní situaci v zemi, kdy úsilí správního orgánu mělo být zaměřeno na zvláštní aktivitu teroristů na straně jedné a neschopnosti státních orgánů v boji proti nim, na straně druhé. S uvedenou námitkou, která je však po posouzení věci stěžejní, se krajský soud nevypořádal a omezil se pouze na konstatování, že žalobce nenavrhl doplnit svou výpověď ani další provedení důkazů.

Ačkoliv je výše uvedená námitka v žalobě sice stručně, ale jasně formulována, soud aniž by se jí zabýval, dospěl k závěru, že žalobce nebyl pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu a že nebyly splněny ani podmínky ustanovení § 13 a 14 zákona o azylu. Ve vztahu k výroku o překážce vycestování uvedl, že „správní orgán též zhodnotil překážky vycestování žalobce ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu se shora uvedenými informacemi, neboť žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnými, zakládajícími překážky vycestování“.

Pomineme-li skutečnost, že soud v odůvodnění napadeného rozsudku žádnou ze zpráv neuvedl, je dále třeba konstatovat, že uvedené zprávy vůbec nekonfrontoval s výpovědí stěžovatele ve správním řízení. Jinak by musel dospět k závěru, že tyto zprávy všechna tvrzení stěžovatele potvrzují, tedy, že tvrzení stěžovatele nebyla vyvrácena, a že je třeba z nich vycházet a právně posoudit.

Je tedy nutno vycházet z toho, že v důsledku zrušení výsledků voleb v roce 1992, v nichž zvítězila Islámská fronta spásy, což pozastavilo přechod země k demokratické a pluralitní republice, jsou pokračující boje mezi bezpečnostními složkami a ozbrojenými skupinami vzbouřenců, kteří se snaží nastolit islámský stát. Násilí zapříčinilo za posledních 10 let smrt přibližně 100 000 lidí. Vládní bezpečnostní aparát tvoří armáda složená z pozemních, námořních a vzdušných obranných sil, státního četnictva, státní policie, veřejných hlídek a místní domobrany. Všechny tyto složky byly zapojeny do akcí proti vzbouřencům a do protiteroristických operací a byly kontrolovány vládou. Bezpečnostní síly se dopouštěly vážného porušování lidských práv, přestože počet obviněných v souvislosti s takovýmto porušením v průběhu roku nadále klesal. Skupiny ozbrojenců spáchaly množství závažných trestných činů a usmrtily stovky civilistů včetně malých dětí. I když se toto násilí snižovalo, nebyl zaznamenán takový pokles jako v roce 2001. Ozbrojení teroristé i nadále pokračovali ve svých povstaleckých akcích, které byly zaměřeny na vládní činitele, rodiny příslušníků bezpečnostních složek a civilisty. K zabíjení civilistů také často docházelo v důsledku soupeření mezi teroristickými skupinami nebo v souvislosti s krádeží zboží pro ozbrojence. Teroristické skupiny také používaly násilí při vymáhání peněz. Ozbrojené skupiny umísťovaly bomby v autech, kavárnách a obchodech, což mělo za následek bezohledné zabíjení a zraňování osob. Byly také zaznamenány případy zabíjení, včetně masakrů z důvodů pomsty, loupežného přepadení, nebo násilného zabránění půdy. Podle odhadu tisku zemřelo během roku přibližně 1386 civilistů, teroristů a příslušníků ozbrojených sil (zpráva o dodržování lidských práv za rok 2002, vydaná Úřadem pro demokracii, lidská práva a práci Ministerstva zahraničí USA dne 31. 3. 2003).

Mezi dvě hlavní alžírské teroristické skupiny patří G. a G.1. Obecně je možné říci, že v současné době se příslušníci islámských teroristických skupin obracejí především na civilisty, o kterých si mohou být jisti, že mají blízko k myšlenkám budování islámského státu a kteří již dříve prokázali teroristům své služby. Riziko prozrazení u jiných osob je pro ně

příliš velké. V posledních několika letech intenzivně poklesla schopnost příslušníků teroristických skupin stýkat se s civilním obyvatelstvem. Většina islámských bojovníků přežívá více méně v odlehlých a obtížně přístupných oblastech, odkud vyražejí na „trestné výpravy“ do obydlených částí. Poněkud jiná může být situace na venkově a v menších obcích. Nátlaku nebo vydírání ze strany teroristů či jejich pomocníků mohou být místní obyvatelé skutečně vystaveni. V posledních dvou letech však není známo mnoho případů, že by útok teroristů směřoval proti osobám, které odmítly takovou spolupráci, popř. oznámily pokus teroristů o kontakt bezpečnostním složkám. Útoky jsou buď vedeny proti bezbranným a nezúčastněným osobám, nebo osobám, které se snaží proti teroristům aktivně bojovat (příslušníci domobrany, armády, četnictva a policie) Alžírsko – informace MZV, č. j. 120419/2003–LP ze dne 9. 6. 2003).

Na pokladě výše uvedených skutečností, které však byly zjištěny i správním orgánem, bylo třeba posoudit námitky stěžovatele, posoudit charakter útoku teroristů za situace, kdy není bezpečně prokázáno, že by vláda byla v útocích proti nim úspěšná, ale zejména zjistit, zda stěžovatel by se mohl domoci ochrany před teroristickými skupinami tím, že by vše oznámil bezpečnostním složkám. Konstatování, že se stěžovatel měl obrátit na kompetentní orgány, se za výše uvedeného zjištěného skutkového stavu jeví zcela nepřesvědčivým, neboť z obsahu zpráv spíše vyplývá, že stav v Alžírsku napovídá tomu, že státní moc není schopna potlačit násilí teroristů, příslušníci bezpečnostních složek se dopouští protizákonnému zabíjení, týrání, bití, či jinak zneužívají zadržené osoby a svévolně zatýkají a zadržují jedince a to ve většině případů, kdy je o podezření na činnost nečlenů ozbrojených skupin v zemi v rámci pokračujícího boje vlády proti terorismu. Nutno však zdůraznit, že stěžovatel se ostatně již na dotaz správního orgánu v pohovoru ze dne 9. 4. 2003 vyjádřil tak, že kdyby G. dozvěděla, že kontaktoval policii, měl by velmi velké problémy. Nutno dále uvést, že uvedené tvrzení v tomto směru nebylo vyvráceno, a za současných skutkových zjištění tedy nelze stěžovateli vytýkat, že se na policii neobrátil.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitkou, která je uvedena v žalobě, se bude muset krajský soud zabývat nejen ve vztahu možnosti udělení azylu podle § 12, případně § 14, ale zejména ve vztahu k překážkám vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se soud v případě stěžovatele nezabýval vůbec.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti považuje Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a proto mu nezbylo, než tento rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost stěžovatele byla důvodná, když rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Samotnou hmotně právní podstatou věci se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V novém rozhodnutí ve věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu